

[Ole Bjørn Kraft.]

på den principielle afgørelse nu virkelig søger en forhandling, så man kan se, om det dog ikke skulle kunne lykkes at nå til enighed mellem tilstrækkeligt mange om den valgrets alder, der for fremtiden skal være gældende for de tre områder, som vi i denne rigsdagssamling har talt om. Jeg tror, det er bedre at få dette spørgsmål afgjort, at nå, hvad vi her kan nå, og derved få det nødvendige grundlag tilvejebragt for en positiv og frugtbar forhandling om grundloven i forfatningskommissionen, og jeg er enig i det synspunkt, at da det er et spørgsmål af så vidtrækkende principiel karakter, som det er, og da det har så nøje tilknytning til selve forfatningen, vil det være urigtigt her at gennemføre en ændring, således som det er foreslået fra regeringens side.

Hvis regeringen ikke ønsker at gå den vej, som jeg her har peget på, er det mit partis opfattelse, som vi allerede har tilkendegivet under forhandlingerne i forfatningskommissionen, at man burde overveje, om man dog ikke på anden måde kunne få en løsning af sagen, og få det på en sådan vis, at befolkningen fik lejlighed til at give sin mening tilkende, således som befolkningen skal have det, såfremt en grundlovsændring skal gennemføres, nemlig ved at sende dette enkle spørgsmål ud til en folkeafstemning. Denne folkeafstemning skulle alle over 21 år, der bortset fra aldersgrænsen opfylder valgrets betingelserne, naturligvis deltage i. En sådan retningsgivende afstemning ville være en rimelig løsning af de vanskeligheder, der hidtil har hindret arbejdet i forfatningskommissionen.

Det kan nemlig ikke nægtes, at dette er en sag, der deler befolkningen, ikke efter partilinier, men på tværs af partiskel. Det kan ikke nægtes, at der er meget delte meninger i alle partier om denne sag. Intet vil da være mere naturligt end, om man, inden den afgørelse blev truffet, hørte befolkningen, hørte dens mening, gav den en mulighed for at give udtryk for den. Det drejer sig ikke om et vanskeligt tilgængeligt spørgsmål, det drejer sig ikke om et problem, hvor det er svært at stille spørgsmålet og give et svar, som det undertiden kan være tilfældet ved andre forslag om folkeafstemninger. Nej, overfor denne sag vil alle let kunne tage stilling og give svar. Det er derfor vor opfattelse, at man ikke ved en beslutning her bør præjudicere stillingen til valgrets alderen til folketinget ved en stykkevis løsning af problemet, og det er denne principielle holdning, som vi iøvrigt har

haft lejlighed til allerede for måneder siden at gøre gældende i forfatningskommissionen, hvor vi til regeringens overvejelse har fremsat et tilsvarende forslag som det, jeg her fremsætter, der vil være bestemmende for mit partis holdning under de kommende forhandlinger om dette spørgsmål.

Steen: Jeg vil gerne først overfor den højtærede indenrigsminister give udtryk for mit partis påskønnelse af, at den højtærede minister har fulgt den opfordring, som det radikale venstre rettede til regeringen, da den havde fremsat forslag om at gennemføre 21 års valgrets alder til menighedsrådsvalgene, om også snarest at fremsætte forslag om nedsættelse af valgrets alderen, hvad angår de kommunale valg. Det forslag, der her foreligger, imødekommer et hos det radikale venstre længe nærret ønske om snarest at nå frem til en rimelig valgrets alder, og det anser vi 21 års valgrets alderen for at være.

Når man tager sit udgangspunkt i de politiske partiers officielle stilling til dette spørgsmål, ja, så skulle man jo hurtigt komme til det resultat, at der ikke kan være nogen vanskeligheder for denne tankes gennemførelse i forbindelse med de kommunale valg, i forbindelse med menighedsrådsvalg, så lidt som i forbindelse med de almindelige politiske valg, idet stillingen jo officielt er denne: socialdemokratiet er tilhænger af 21 års valgrets alder — såvidt mig bekendt har det altid været det; at det kommunistiske parti er det, tvivler jeg ikke om; det radikale venstres program punkt med hensyn til valgrets alderen har altid lydt, at fuldmyndighedsalder og valgrets alder bør følges ad, og såvidt jeg har kunnet forstå konservativ politik i de senere år — jeg erkender, det volder mig undertiden noget besvær —, er de konservative også tilhængere af 21 års valgrets alder. Så er der kun venstre tilbage, hvis stilling det ikke er lykkedes mig at blive klar over, men der skulle jo være et sikkert flertal alligevel. Men — ja, for der er jo et men der, det kan vi godt erkende overfor hinanden — det men, der består deri, at der indenfor alle partier — jeg tør ikke på nogen måde fritage det parti, på hvis vegne jeg i øjeblikket taler — er kvinder og mænd, som — nå ja, når disse officielle vedtagelser blev truffet og proklamationer udsendt, gjorde de ingen indvendinger, det skulle nu engang være sådan, men når de stilles overfor selve problemet, ja, så ved de ikke rigtig, så får de betænkeligheder, og det